

УКРАЇНСЬКИЙ

ФОТОМИСТЕЦЬКИЙ

ЖУРНАЛ

1/1994

СВІТЛО Й ТІнь

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

UARTLIB.ORG

UARTLIB@GMAIL.COM

**УКРАЇНСЬКИЙ
ФОТОМИСТЕЦЬКИЙ
ЖУРНАЛ 1/1994**

КОЛОНКА ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА	ЩОБІ ЗІЙШОВ ДЕНЬ	Василь ПИЛИПЮК	2
ІСТОРІЯ	КОЛОМІЙСЬКІ ФОТОГРАФИ	Микола САВЧУК	2
ІХ ЕКСЕЛЕНЦІЯ, АБО ГОСПОДАР	«ПЕРЕГІНСЬКОЇ ПУЩІ»	Ярослав КОВАЛЬ	4
БЛИЗЬКЕ ЗАРУБІЖЖЯ	ЩО У СУСІДА ЗА МЕЖЕЮ?	Роман БАРАН	7
ВИСТАВКИ	ЩЕ НЕ ВЕЧІР,		8
	НАВІТЬ НЕ ПОЛУДЕНЬ		
ЧАРИ ФОТООКА	ДВІ ДОРОГИ	Марлен МАТУС	9
ДЕБЮТ У «С Й Т»	ДМИТРО ВЗДВИЖКОВ	Ростислав КОНДРАТ	12
	ДО ПРИРОДИ		14
ФОТОНОВЕЛА	ТАЛАН	Дмитро ДУМИТРАШ	16
УКРАЇНСЬКИЙ ФОТОСАЛОНО			18
ДОЛЕЮ ПОДАРОВАНІ ЗУСТРІЧІ	ХРЕСТ	Дмитро ГЕРАСИМЧУК	26
ФОТОНОВЕЛА	ПОКАЯННЯ	Кость КОЗИРЯНКА	28
НОВЕ ІМ'Я	ЛЮДИНА З БАГАТЬМА	Юрій КУСИН	28
	ОБЛИЧЧЯМИ		
СТУДІЯ ЮНИХ	ПЕРЕМОЖЦІ ДИТЯЧИХ РОБІТ	Вадим КЛІМЕНКО	29
З РОБІТНІ МАЙСТРА	НА КОНІ		30
ІНФОРМАЦІЯ			36
ФОТОГУМОР			38
ЛІСТИ ЛІСТИ ЛІСТИ			39
НАШІ ГОСТИ	КОМПАКТНІ СЕНСАЦІЇ		40
РЕЗЮМЕ			44

ЩОБИ ЗІЙШОВ ДЕНЬ

Коломийські фотографи

(Поч. див. № 4/1993)

...А для того, щоб зійшов день, необхідно наснагти сонце настільки потужним світлом, щобо воно піщерть перепозичило теплом та несагати загару по віддати ярус, дещо тісні висоті енергії землі й нам.

Як спраївши пісню навертається звістка до Бога, що суха гружа землі марти теплим днем, також і ми можемо сечини в одріжки на слоги власних літніх власності. Дороже тебе приреченням, то віртвіння.

Самі того не відаючи, сотворюючи добро і справедливість, щомін ми розчиняємо благодатне джерело, яке живить нас енергією поступу.

Не дозволити наївки втекти із подільського ока — ось чим постійно буде рутинка думка кожного з нас.

Ми — світлини, ми покінчимо. Довго не тільки фіксувати час в подіях, народженні і смерті, християнських і воскресенських, але і намагатися чинити так, аби побіг старших дослідчих маestro виростала талановита молодь — те патина, з якої завтра єдину заповітність під вітром історії Дерево нової Української Світлиці.

Безпека нашою є пам'ятью, юноша творення. Алагорію на юному при здоровленні читала «С-Я Т» в новим трудівникам днім цього 1994-го року тому, щоби нагадати: редакція вперто змагалася за право продовжувати видавати журнал. Ми перешли через тисячу і чотиринаціональні рогатки-перешкод, які, часами здавалися, усе більше їхніти наш творчий оптимізм. Ми боролися, боромся з ногін вже не в останніх силах, а наскажені новими силами, які надав нам наш читач, наш друг, перспективи бачити діру в художній в числі найбагатших і найільніших дірках світу.

Місія журналу «Світло та Тінь» окрім виконання своїх безпосередніх обов'язків перед видавництвом і доброзичливими читачами, тобто пропагуванням межі людського світла-тіни, її проблем і турбот, мусить бути складом налагодженого мобільного й багаторічного. Вже зазираємося я надалі розширяємося видавничою діяльністю. Окрім проспектів, календарів, листівок будемо широко пропагувати українську фотографію найрізноманітнішими методами. Вперше через варто наголосити на виданні авторських книг визначних фотомистецтв минулого і сучасного, перекладів та написаності молоді.

Друзі! Наші сусільства, готові доломоти кожному з вас. Треба тільки шукати, відніходити спонсорів, а ми вам доломожемо в тому, аби прихильники вашого таланту мали у власніх книго-здіріннях улюблений світлівий!

Цей прихильник до людей (сподіваюся, що це так) Рік Собаки вимагає від нас єдиного: красної мобілізації творчих ресурсів, прайд для себе і для суспільства. Міжваж зробити дуже багато. Нам тепер залишилося дуже мало...

Не прослати в іншій час.

Задягніть, пожертуйте, необхідно варто готуватися до того, аби внаш зійшов новий День!

Василь ПІЛІП'ЮК. Львів

Фотограф Олександр Кіблер. 1957 рік

Коломийська пані. 1910-і роки

I подруги, і сестри. 1910-і роки

Коломийські пані й панянки. 1920-і роки (з приватної збірки В. Михальчук). Фото О. Кіблера

Коломийські пані й панянки. 1920-і роки (з приватної збірки В. Михальчук). Фото О. Кіблера

Коломийські пані й панянки. 1920-і роки (з приватної збірки В. Михальчук). Фото О. Кіблера

Молода з Коломії. 1920-і роки

Подруги в строях. 1920-і роки

Будинок в Коломії, в якому знаходилося ательє О. Кіблера.

Ярема ПРОЦІВ

єт став прикордонним фотографом цісарської родини та візантії одної підупале віденське фотоательє, твердо ставши його на ноги.

У розпалі війн повернувся знову до Коломії, цим разом уже назавжди. Ким лише не доводилося йому знімати у першу і другу світові війни...

У той час коли з мав сміливість перевозити якісь чесноки з родинною комуністичною складкою допомагав Кіблер. З приходом по війні другій світовій фотографія кілька разів викликали в НКВС. Після однієї з «візитів» він поспішно згорів.

За свою службу Олександр Кіблер мав святого Антонія в скруті хвилях, бував, міловив до нього інші, але він був застудний ритуалом його. За віроповданням був римським католиком, до парти не належав. Любив море, був не без грха стосовно жіночності (типа «вада» більшості фотографів уздіч і народи). Жив заможно, скільки професія фотографа дозволяла.

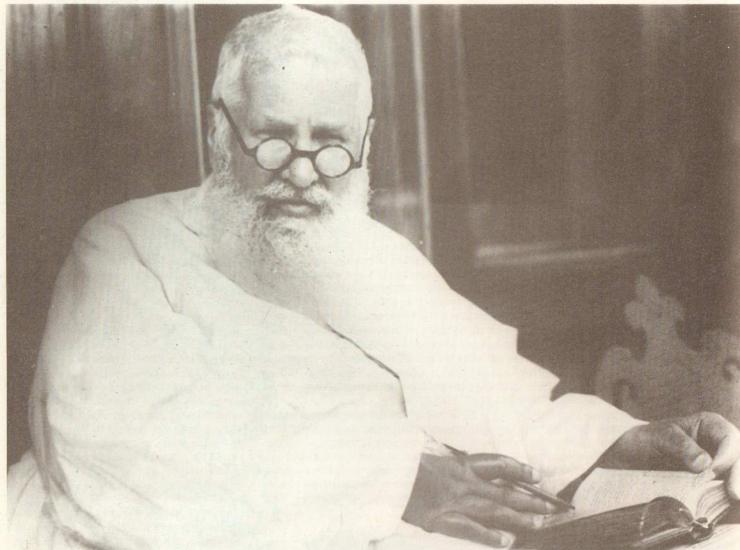
З приходом Червоної армії ательє Кіблера було занепадло на чотири місяці, плющем з його меблів евакуовані чотири сім'ї біогідів, та ще і до того місяці їх годували і ліпти кілька разів в ресторані. Виручило знайомство з Ковельом. Очевидно тому, до кінця своїх дій Олександр Кіблер мав приватне фотоательє — річ, почуття в СРСР.

Помер в 1954 році і поховання у Коломії, хоча могилу не засипали. Тут принайменніші мушу подозрювали позбавлені коломийської пані Марії Кончук, які доломоти миму написані це зводки, скільки з 1938 року жили в Коломії і працювали в ательє Олександра Кіблера.

Третча фоторадіостанція Кіблера надзвичайно велика. Зберігатися вона у музеї, в приватних збірках. Примірник великої вагості є зображенням членів управи коломийського Народного дому, які зберегаються в Коломийському музеї народного мистецтва і гуцульщини і Покуття. І в бориславському, табло перших виставок коломийської української пізнесі, світлин мешканців зі містом Коломийським і міжнародним поїздом. На одній з чергових сесій Ради винесенося питання про перейменування однієї з вулиць міста на честь Олександра Кіблера.

Микола Савчук. Коломия

ЇХ ЕКСЕЛЕНЦІЯ, АБО ГОСПОДАР «ПЕРЕГІНСЬКОЇ ПУЩІ»

Митрополит Андрей Шептицький. Підліто. 1935р.

Їх Екселенція митрополит Андрей Шептицький був надзвичайною людською величиною, великим Святості, Духовності, Науки і Культури. Все це з великої літери. Він міг би сказати своєму християнському народові, сказав своєму племені Мойсей Франка: «І підеш ти в мандрувку століть з мого Духа печаттю».

В «УЗЕ» (Український Загальний Енциклопедії) написано: «Шептицький Андрій, граф, галицький греко-католицький митрополит, український церковний і громадський діяч, меценат мистецтв, станславівський єпископ 1899-1900, від 1900 львівський архієпископ, галицький митрополит, основник «Українського Національного музею», «Богословської

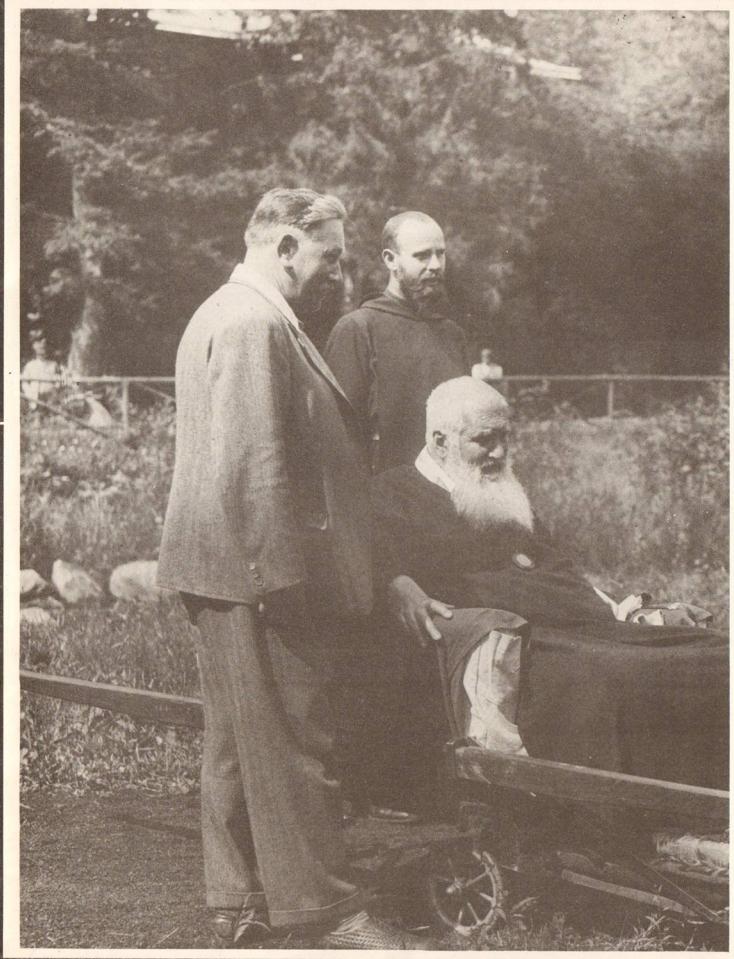
Академії», «Народної Лінніці», захистів для сирт, добродій шкільної молоді. 1914-1917 на засланні в Росії, дійсний член НТШ, Почесний член Товариства «Просвіта» у Львові».

Андрій, власніво Роман, Марія, Олександр походив з роду галицьких бояр часів князя Данила. В родині було сім'єю братів. Двоє померли. Син Казимир (чернече — Климентій) — ігumen монастиря Студитів в Учеві, народжений у 1869 році, загинув у совєцьких таборах. Брат Олександр розстріляно Гестапо 1940 року в Замості. А брат Лева з дружиною розстріяло НКВС 1939 року у Прибічах. Один з братів митрополита Станіслав був відомим Генералом польської армії (1867-1950).

Родини Шептицьких були українсько-польськими. У свій час поляки називали Андрея відступником. Правду про українське походження родини передав синові батько, граф Іван Шептицький. Тому у 1895 році майбутній митрополит заявив: «Я українець зіда-прадіда». Одного з братів митрополита Климентія я фотографував декілька разів (один раз з Генералом Тарнавським). З другим братом, (польським Генералом) одного разу хав вночі дрезину. Станіслав добирався до станції Брошинів, а я до рідної хати Цінєві. Тоді м'як свігла фарпотрапили зайці та олені.

І

У 1935-му урочисто святкувалося сімдесятиріччя достойного Господаря «Перегінської Пущі». Так називалися ліси і

Митрополит Андрей Шептицький з професором Маріяном Панчишином. Підліто. 1935р.

На прогулці за Осмолодою. 1935р.

Перегінські бойки-водоноси.
(фотопродукція)

толонини, яких було 35 тисяч гектарів. Їх також називали «Митрополійми дарами». То була ціла пластива «республіка», замасна синьо-жовтими прапорами. В мене є майже двадцять негативів, на яких бачимо митрополита Шептицького. Називаю ту мою сестру Ольгу з Ціневі, бо тільки вона могла зберегти такі скарби, хоч і її сказали, що мене НКВС засудило до розстрілу.

Ульєвій Кієві відбулося міфотомістивиставкапідназвою: «Гіллюте, липень 35-го... Місяць з кіння митрополита Андрея Шептицького». Було показано більш як сто фотографій.

Крім мене (дані не дуже докладні) до 1939 року митрополита фотографували: пластовий фотограф Юліан Дорош, фотограф Левко Янушевич та фотограф Михаїло Шалабавка. В одному із нашого журналу я вже згадував, як художник Роман Сельський унаподіл фотографував митрополита. О, як цикаво було побачити розкішний фотоальбом присвячений такій незвичайній Людині, як граф Андрей Шептицький.

Ярослав КОВАЛЬ. Львів
Фото автора

ЩО У СУСІДА ЗА МЕЖЕЮ?

«Ретикуляція». Газета для фотомотивів. Видаветься четвертий рік за гроші меценатів і спонсорів. Ціна низька, хоча й догорівна. Друкуються в Чебоксарах. Тираж 5000 примірників. Хрещеним батьком «Ретикуляції» і головним редактором є Андрій Добринкін. Необхідно об'єктивно стверджити, що тільки перші номери газети були аматорськими. Вже 1991 рік приніс різку еволюцію видання. На сторінках «Ретикуляції» з'являються цікаві і змістовні аматорські звіти, дискусійні статті поважних мистецтвознавців, проблемні теоретичні мріювання, обговорюються сучасні фотомистецькі течії і напрямки. Друкуються гострі, суперечливі й альтернативні матеріали. Від самого початку «Ретикуляція» стає газетою, яку професіонал раді читає. Талановитий журналіст А.Добринкін відчуває і зрозуміє атмосферу фотографічних тусовок, семінарів і форумів. Вільнімав момент соціального отворчого замовлення і створив газету для фотографів.

Яку інформацію дістає з газети я особисто? Приміром, художня рада Спілки фотохудожників Росії у рамках Першого Московського міжнародного фестивалю вивізла серед авторів «фотографія року» та «видрінта року». Відзначилася киянка Ріта Островська... У «Фотоцентру» на експрес-виставі Вікторії Буйвід (Дніпропетровськ) був влаштований невеличкий перформанс для глядачів з частуванням 40-годинним «провінційном» оковіття. Від балду задоволеної. А ми швидше зівівони. Відомукраїнським авторомчомусь більше вожують насідайд заїзд, пріємночуючись до чужих гуртових тусовок.

Гареною 2-ї звітної виставки СРФР киянка стає киянка Ріта Островська за серію приничк робіт-сплогід «Зникаючі єврейські містечка».

Газета постійно зауважує, що в Роді знає соцарт, чорний гумор, заслажує зорки аналітичної фотографії. Натомість приходиться, а правильніше, виходити із підлітків-гігантів, повертатися техніка монокля, театралізація, кольоровий фотоексперимент. Термін «піктограмна фотографія» з'явився ще в 1869 році, коли Генрі Робінсон опублікував свою першу книжку «Живописні ефекти в фотографії». Фактично піктограма — це академічний підхід до композиції і свободи вибору будь-якої техніки виконання твору: від монокля до широкопанорамної позитивної фотографії, кольорового фотоексперименту. Термін «піктограмна фотографія» синувала паралельно з новітніми технологіями, мирно і постійно. В наших краях соцарт розгортає її ще у 1932 році. Тепер вона повертається із забуття.

Коли блікнуть мітингові лозунги, автори і глядачі відвертаються від соцарту, концептуальної позадофілософії, чорноти. Пропадає віра у вседозволеність, свобода стає ілюзорною прімою.

Під заголовком «Сновиди в театралізованих картинах», автор «Ретикуляції» Марлен Шнеллер-Шнайдер аналізує творчість іспанського фотохудожника Джоеля Вітіна. Плям репродукованих картин дають досить чітке поняття проманеру художника пошукувця і обдарованого іспанця. Використовуючи символи і метафори традиційного мистецтва, позднюючи їх з фотографією, Джоель Вітінтворить новізвуальні площини, в яких розкриває потасмні фантазії, заборонені пристрасті, подавлені скульптуральні бажання і постійну пріховану агресійність, яка знаходитьться в боротьбі між статевим бажанням і морально-соціальними нормами.

Із психоаналізом пов'язана публікація «Ретикуляції» під заголовком «Теорія». Справа поважна, небудена. Йдеться про працю К.Юнга «Психологія і поетична методика». Очевидно, стаття зкороченою рефератомагістрату «Про відношення аналітичної психології до поетико-художньої творчості». Можна тільки позадорти, що недавно видана книжка К.Юнга «Архітектонів», до якої увійшов цієїReferat. Так оперативно з'явилася на сторінках сучасної фотографії. Нам б таку оперативність!

Карл Густав Юнг, учень Зигмунда Фрейда, ніколи раніше не друкувався в колишній імперії. Іні ці підручники були заборонені. Яким чином без

психоаналізу зображені таємнице художньої творчості? К.Юнг стверджує, що творча індивідуальність — це загадка, до якої можна, звичинно, віднімати відгадку за допомогою багатьох різноманітних способів, але завжди безуспішно.

Таємниця творчого початку подібно до таємниці свободи волі є проблемою, яка недоступна для теоретичного пізнання.

Скажи, Понти! Пилат, де ж воє-таки істину?

Роман БАРАН. Львів

ЩЕ НЕ ВЕЧІР, НАВІТЬ НЕ ПОЛУДЕНЬ

Напередодні старого Нового року, тобто Василя, в Українському дому у Києві відзначено 25-річчя творчої діяльності лауреата Державної премії імені Т.Г. Шевченка, головного редактора фотомистецтвого журналу «Світло й Тінь», відомого фотомайстра Василя Пилип'юка.

З фотокамерою Василь Пилип'юк не розлучається з дитинства — з того часу, коли рідний батько подарував юному дивовижному фотошколя. Першим читачем знімків був буджетник Дніпровської середньої школи, сучасного з рідною Новоселицю села Дмитра Чабаня. Дала — районна і областна молодожені газети, що народжено Францією. Згодом — перебід до Львова на посаду фотокореспондента газети «Львівський залізничник». Паралельно В.Пилип'юку навчався на факультеті журналістики Львівського університету. Здійнений фотожурналіст помічав популярний журнал «Україна», запрошивши його власним кореспондентом у західні області України.

Наполеглива щедрівна прадія, плостали люди, які здатні розгадати чарі фотошка, дають хороші плоди — перемоги в областях, республіканських та всесоюзних фотовиставках. Виходить авторські книги Василя Пилип'юка «Львівщина», «Ровенщина», «Львівський оперний», «Живіця», «До тебе попинуть», «Львів».

Чимало поїздок по світу здійснив Василь Пилип'юк разом з Президентом України Леонідом Кравчуком, що дало йому багатий матеріал для творчості. Адже вистави у Києві передували творчі звитяги фотомісії в Америці, Канаді, Німеччині, Угорщині, Польщі та у рідному Львові.

Виставку відкрила директор Українського дому народного артиста України Лариса Хорбельць. З привітаннями виступили віце-прем'єр, згадавши Микола Жулинський, лауреат Шевченківської премії, поет Дмитро Павличко, помічник Президента України Юрій Богуцький, народний артист України, композитор Богдан Янівський, письменник Дмитро Грасмічук, фотохудожник Роман Баран, секретар правління СФХУ Арнольд Бокун, власник картинної галереї у Франківську Христіна Чорта.

Спікери виставки: Христина Чорта, Львівське державне обслуговування «Львівпіс» (генеральний директор, кандидат економічних наук Орест Фурдичко).

Лист з Києва

Виставка фотографій Василя Пилип'юка в Українському дому у Києві засвідчує, що існує перевеликше таланти в Україні. Вона є і демонстрація, як за допомогою фотопаперу можна зробити крок від ремесла до високого мистецтва. Нарешті вона показує, що в час тяжкої економічної скруті можна робити такі виставки. А це означає, що Україна живе і розвивається.

Я — представник поліграфії, як з містком, що здійснює фотографа з читачем.

На складі поліграфії є в значному порядку перед багатою талановитими фотографами, художниками, скульпторами.

Нас не влаштовує ні кількісна сторона випуску високохудожньої продукції, ні якість. Правда, це не спликається з самим поліграфією, як її стан економіки країни в цілому.

Про книжку «Ластівка з маминією слозою». Вона прямово вирізняється злом, інших книжок. Поліграфічні виконання цієї книжки близькі до європейського рівня, а відмінні ілюстрації — фотографії Пилип'юка — близькі до малюнків українського авангарду. І хоча настінка не робить веселі, вона створює, що намадається пережити холодну зиму, і ми сумісно на новій шабелі роздивуємося.

Як відомо, основною жкотою кольорової поліграфічної продукції є діапозитиви (слайди). Більшість слайдів Пилип'юка така, що як би поліграфісти не «старалися» злопутати перероду, цінні цього зробити не можуть. Слайди

мають запас «міцності». Це як Андірівська церква в Києві, з якого місяця на неї не дивишся, вона завжди виглядає, наче писана.

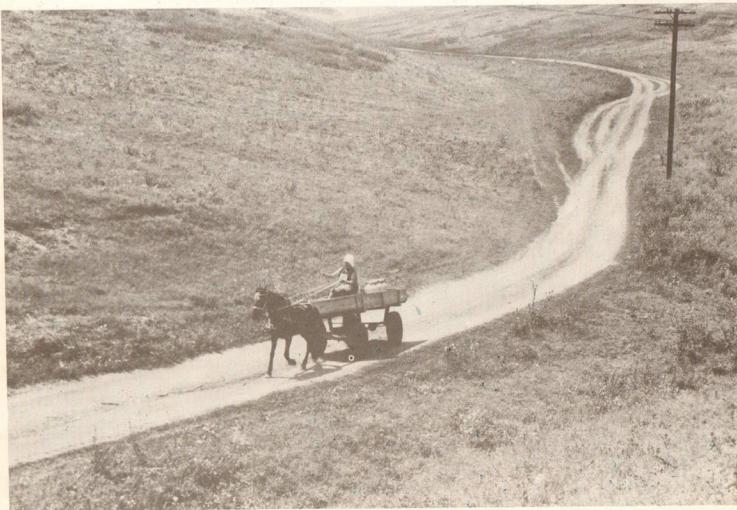
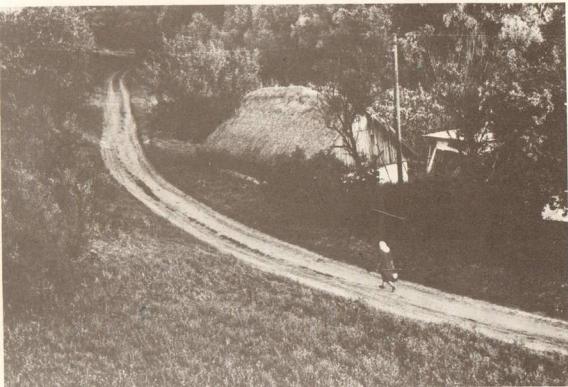
То ж дай же, Боже, здоров'я

Петро КОЗАК,
головний технолог
РВО «Поліграфікніга». Київ

ДВІ ДОРОГИ

Ігор Жалобак з селища Губиниха Новомосковського району Дніпропетровської області знявши рідні красви, життя регіону. Захоплюється колажем. Світлини його дихають простором, вивільненістю.

Марлен МАТУС, голова
фотоклубу «Дніпро».
Дніпропетровськ

ФУРДИЧКО Орест Іванович
ГЕНЕРАЛЬНИЙ ДІРЕКТОР ЛЬВІВСЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО
ОБ'ЄДНАННЯ «Львівполіс», КАНДИДАТ
ЕКОНОМІЧНИХ НАУК

ВРЯТУЙ МЕНЕ!

(Про
заповідний
фонд
державного
пісо-
господарського
об'єднання
«Львівліс»)

Природа настирливо волає, щоб її захистити. Та самісінка природа, яка викопала нашу душу і пісно, зараз на всі світи голос подав:

— Зі мною біда. Врятуй мене, Людино!

Людина дуже загатоговорить про те, що необхідно шанувати природу. Говорила про це вчора, галасує сьогодні, готову усі і письмові заготівки для того, аби чинити це у повному обсязі завтра. Стол. Завтра? А чому ми забуваємо примітивну (чи примітивні!) школирську істину: «Те, що маєши зробити сьогодні, не вилікладати на завтра!». Чому вже нині ми впітуємо не можемо зайнятися вирішеннем цієї напрочуд актуальній багаторічної екологічної, якощо хочете знати, соціально-економічної проблеми? Адже до останніх років, дів Двадцятоголову подають свій голострови гожен листочок дерева, найпотомітніше джерельце, найневільнишіша хмаринка, наймікроскопічніша пилинка землі. Бó ж зауважимо, загалом шансовий вчений, хронічний і турботливо-внеплановий, що твориться перед нашими ясними очами...

Шалені пропорції зростає антропогенний вплив на природу, в багатьох регіонах стали підігрівати економічною і стабільністю, катастрофично обінівлюється видовий склади рослинного тваринного світу. Звісно, що назріла крайній необхідність припинити нинішній, руйнівний процес. Задля цього розроблено цілий систему заходів, спрямовану на охорону навколошнього середовища. А невідмінною частиною цих природоохоронних заходів є заповідні цінні лісових комплексів.

Заповідні об'єкти виконують функції скарбниць унікальних типів ландшафтів, генофонду рослинного і тваринного світу, збереження спрятливих екологічних умов на значущих просторах. Вони також сприяють відтворенню і забагаченню природних ресурсів, слабоукрупнених ландшафтів, що слугують одздоровленню і відпочинку населення.

В умовах регіону питання заповідання територій має виключно важливе значення, зважаючи на інтенсивне використання природних ресурсів, густонаселеність, різке загострення екологічної кризи.

Для збереження особливо цінних природних комплексів, в тому числі лісів, з 1984 року розпочалось формування мережі заповідного фонду на території лісів державного значення. Це — заказники, заповідні урочища, дендропарки, пам'ятки природи та інші об'єкти природного і культурного значення.

Заповідні території в державних лісах — водночас природоохоронні науково-дослідні лабораторії. У них можуть вестися порівняльні екологічні спостереження за

змінами в навколошньому середовищі, опрацьовуватися наукові основи раціонального використання лісових ресурсів.

Заповідний фонд в лісах державного значення львівської області складається із 139 окремих особливо цінних територій та об'єктів загальною площею 69,5 тис. гектарів, що складає 14,8% від загальноголісистого фонду об'єднання «Львівліс».

У складі фонду — 8 об'єктів загально-державного значення площею 3844 гектари, в тому числі державних заказників площею 9940 гектари, пам'ятки природи на площі 975 гектарів та одна парк-пам'ятка садово-паркового містечства на площі 13 гектарів.

Поставлено на державний облік 7 й охорону мережі заповідних територій і об'єктів. Їх вилучено з господарської діяльності. Це свідчить про створення надійної бази для наукових досліджень, не кажучи вже про закріплення генетичного фонду майбутнього.

Національними з придохоронної й наукової точки зору поєднані державних заказників є панцирачні та заказник «Бердо», «Пікуй», «Бердо» займає площу в 1085 гектарів, «Пікуй» — 711 гектарів на території Східних Карпат.

«Бердо» розміщений на схилах горського хребта Бердо в зоні діяльності Славського держлісгоспу. Для нього характерні праліс бука, а також зеленолікове криволісся з утрупуваним ведмежою чибул', ліпі лісові, шафрана Гейделя — видів, які занесені до Червоної книги України. Тут проходить верхня границя лісу. На гребені хребта збереглися ділянки природних ялинників, які майже повністю відсутні в майбутньому географічному районі Стрийсько-Сянського Верховини.

Державний ландшафтний заказник «Пікуй» (Турківський держлісгосп) — це маловідомі склиси однієї із найвищих на Львівщині гори Пікуй. Тут — етапні для українських Карпат корінні буки лісів на природній границі висотного просторання бука-лісового. Утрав'яномукарти — зарості ведмежої чибул', а з тварин зустрічається кіт лісовий. Кіт виді занесено до Червоної книги України.

Два державні заказники, а також державний заказник «Сколівський», заказник місцевого значення «Майдан» та інші заповідні території місцевого значення в прокині лісах є основою для створення в майбутньому природного національного парку «Українські Бескиди». Над цим проектом (загальна площа до 100 тисяч гектарів) працюють вчені, спеціalistи з охорони природи та лісового господарства.

«Врятуй мене!» — волає природа.

Якщо ми не зупинимося, прислухаймося до цього волання!

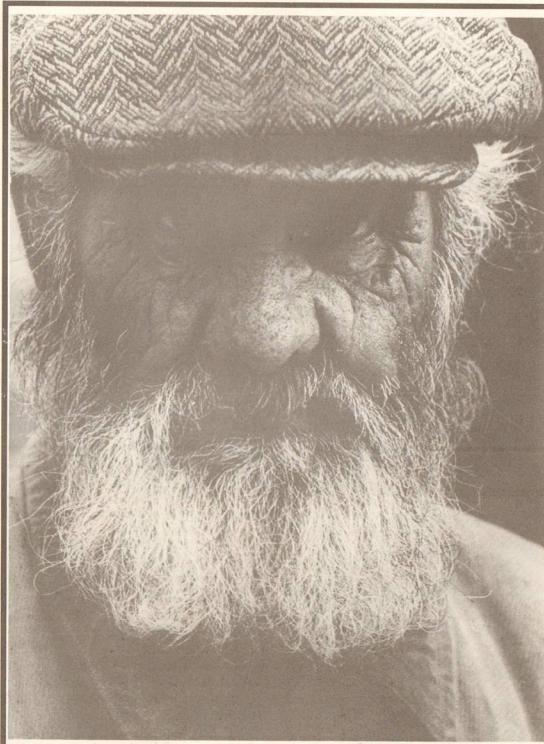
Д М И Т Р О В З Д В И Ж К О В

Родом він з Далекого Сходу (Примор'я). Фотографію захопився ще в школіні роки. Серйозніше знайомство з мистецтвом відбулося під час навчання в Ульянівському військовому училищі. Після училища — служба на Закарпатті.

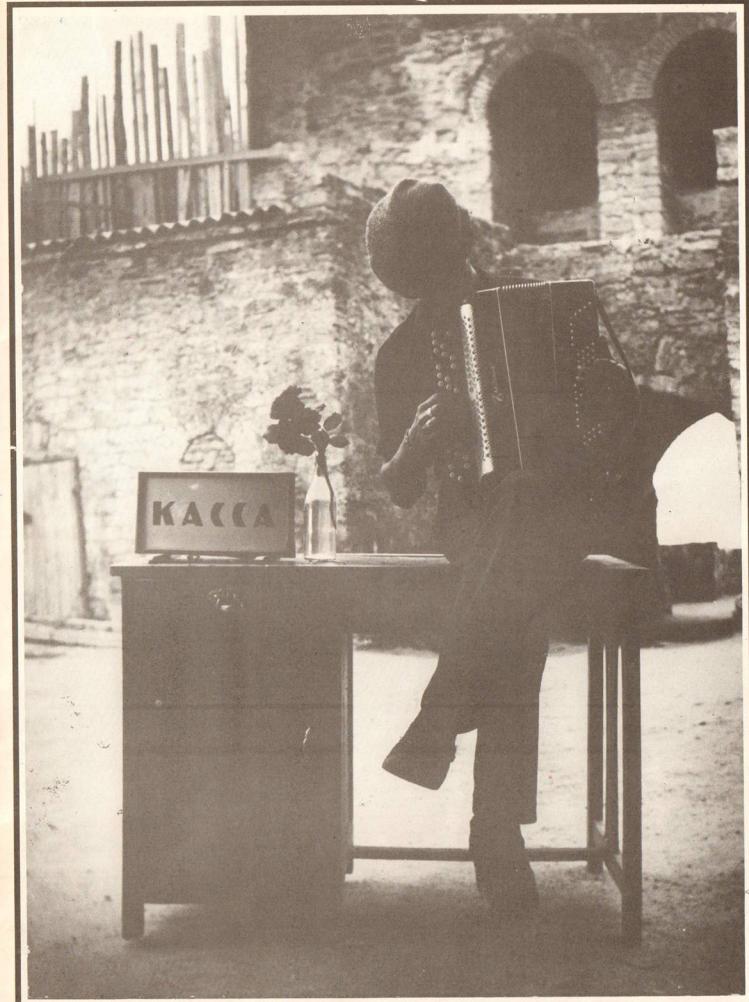
— Останні роки завдячу фотолабораторією Краєзнавчого музею в Білгород-Дністровському, — розповідає Дмитро Полікарпович Вздвижков. — Маю улюблені точки зйомки — ті, які дають прекрасне освітлення, водночас залишаючи мене непомітним. Крім того в нашому місті є фортеця, яка теж дас багатий матеріал для зйомок.

Дмитро Вздвижков — член Спілки фотохудожників України. З 1978 року, з часу створення, очолюється він фоторублем, який носить античну назву міста — «Тира». Одночасно Дмитро Полікарпович є членом народного фотоклубу «Одеса», учасник багатьох міжнародних виставок, на яких нагороджувався дипломами, медалями.

Ростислав КОНДРАТ

Сії життя

Музика за гроші

80 природи

Ці скромні роботи, які представляємо сьогодні шановному читачеві, не такі вже і простені, як вони виглядають на перший погляд. По-перше, кожен з діл необхідно бути «піматом», і «пімати» не обмежуються чисто зошкінними атрибутиками (старца людина і хлопчик несуть хмиз, схожий на вовка собака і ведмідь; гарячі в цілінку), а наповнити кожну світлину філософією буття.

Ось, приміром, фотографія, на якій зображені носи хмизу. Про що вона говорить? Та про те, що наприкінці двадцятого віку оці зібрана жінка (мабуть, що це хінка), цей зворушливий до сліз «старичок» мусить себе обігрівати скім-таким гілляччям, бо рідна держава кинула іх напізвоняще...

Сумно. Жахно. Боляче. Тривожно.

Я особисто не зазирю стому велетенському ведмедеві, який чомусь привозав аж в місто, де водяться собаки. А, отже, люди. Алюдська жеж повинищували все, що тільки можна було винищити, тепер добивають все живе і неживе до останку. І цього ведмедя, якою він перебував на так звані волі, знищта. Не пошкодувавши.

Зло знищать. Підступно. З жорстокою насолодою.

Житомирянин займається фотографією тридцять п'ять років. Владитъ з них фотографус живу природу. Учасник багатьох виставок, конкурсів, автор майже тисячі публікацій. Оформлював чимало книжок. Має й свої дві книжки: «Бокакорвасіє кульбаку» і «Оповіта красою».

Природа кличе нас до себе. Не зрадьмо її довірливості і цирости.

Прошу.

Літературний оглядач «С Й Т»
Фото Леоніда МИХАЙЛОВСЬКОГО

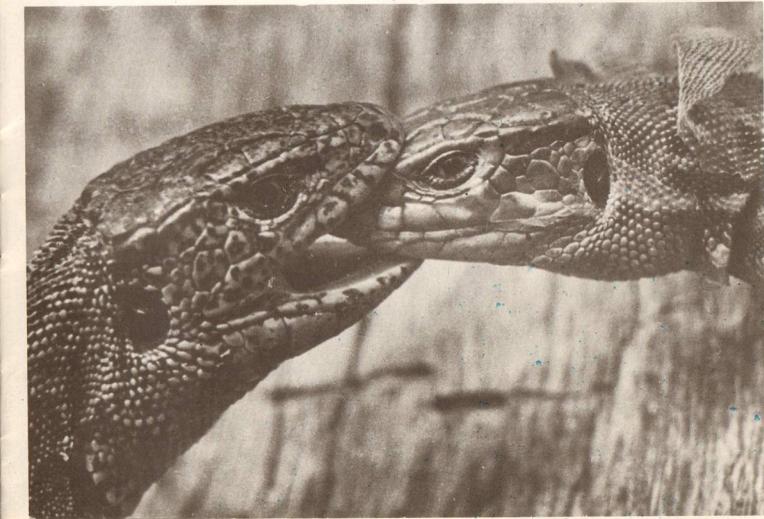
Леонід Михайлівський з Житомира любить природу не як викладач ботаніки місцевого педінституту, не як доцент, кандидат біологічних наук (це його безпосередня професійна робота), а як митець, що шукає в ній зерна поезії, первозданності, гармонійного подіння рослин, тварин, людини.

Газу нема й небуде!

Хто кого?

Французький цілунок.

ТАЛАН

Талант супроводжує кожну людину всене життя. Необхідно лише випоррати, видобути його з себе. Талант, який належить тільки і тільки тобі: письменника, актора, зодчого, художника, фотомайстра, спортсмена...

Але як же вчинити так, аби не проганяти вилісані тобі Богом і Судбою дні?

Я особисто не відаю, чи прихильвається Ігор Євдокимович Турчин, один із найзнаменитіших українських спортивних тренерів, да магічної професії копачів криниць, та, як на мене, доля його схожа з рятівниками людства від спраги. Бó жода — життя, а хба спорт — не життя?

Кохатися у спорті, отже, кохатися у житті, цінувати його принади, шанувати його чарі, які даються нам лише раз на віку.

Порівнюючи Ігора Євдокимовича з копачем криниць, я аж ніскільки не вгянюсь за дешевим поетичним порівнянням. Скільки пересічних особистостей видобув з джерел дітвори, юнацтва Турчин, годі перелічити! Він створив геніальну українську гандболістичну команду, рівні якій не було в колишньому СРСР! Гандболісти київського «Спартака» піднімалися на найвищі спортивні п'едестали Європи, Світу! Його дружина, Зіната, була капітаном цієї успішеної команди.

...Бухарест. 1993-й рік. Київський «Спартак» зустрічався з місцевим «Рапідом» у рамках європейських змагань.

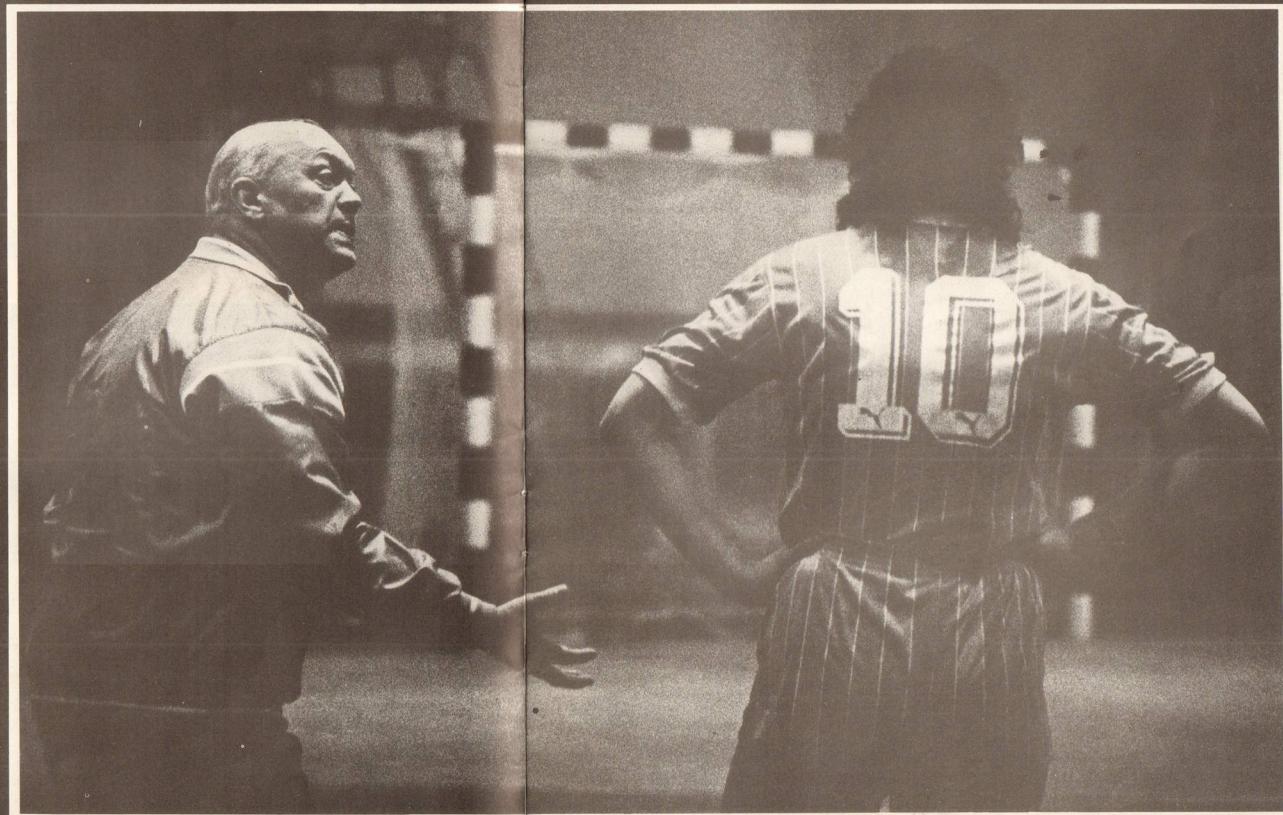
Кияни не дограли матчі...

Під час гри зупинилося серце наставника українок — заслуженого тренера Ігора Євдокимовича Турчина...

Ігор Турчин був людиною з печаткою, яку давнину казали у нас, ТАЛАНУ.

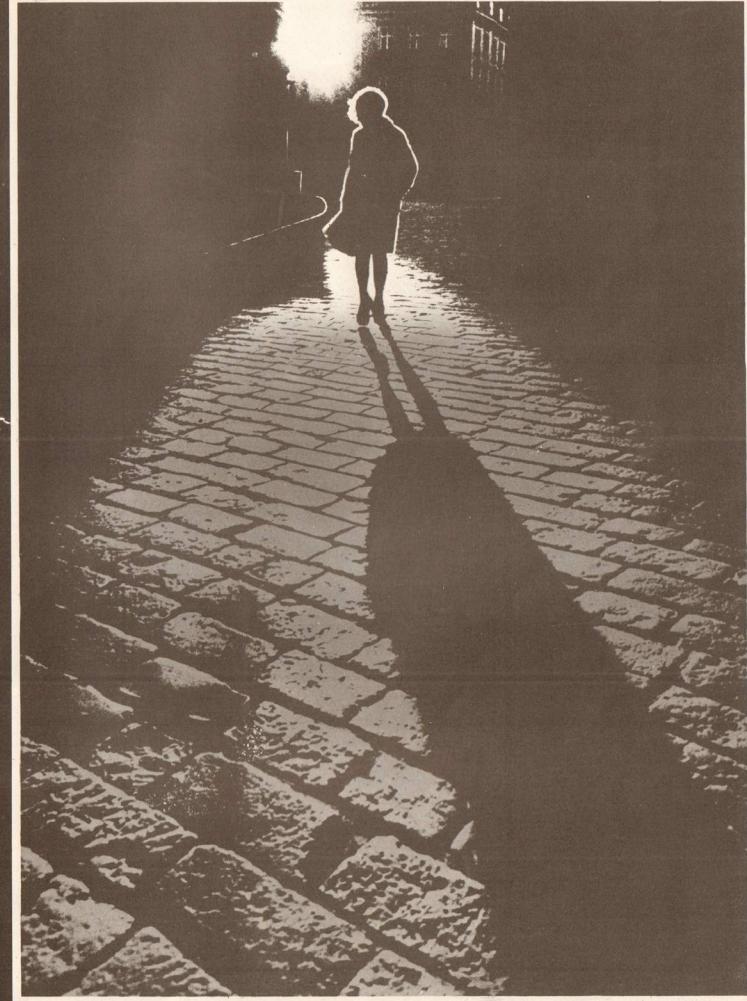
Поклонімось ж його пам'яті...

Дмитро ДУМИТРАШ, Львів
Фото Михаїла ПАЛІЧКА

18

Нічна самотність. Віктор КОСТИН. Одеса

◀ Дитяча фантазія Сергій ПОЖАРСЬКИЙ. Київ

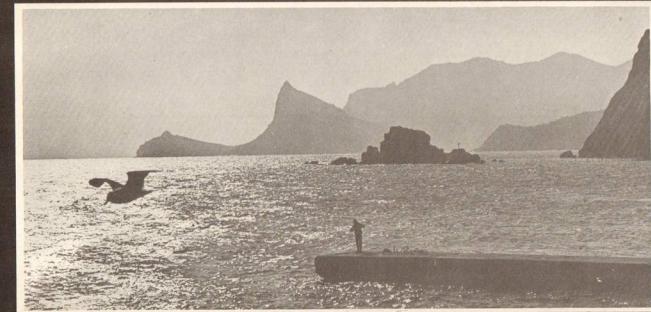
19

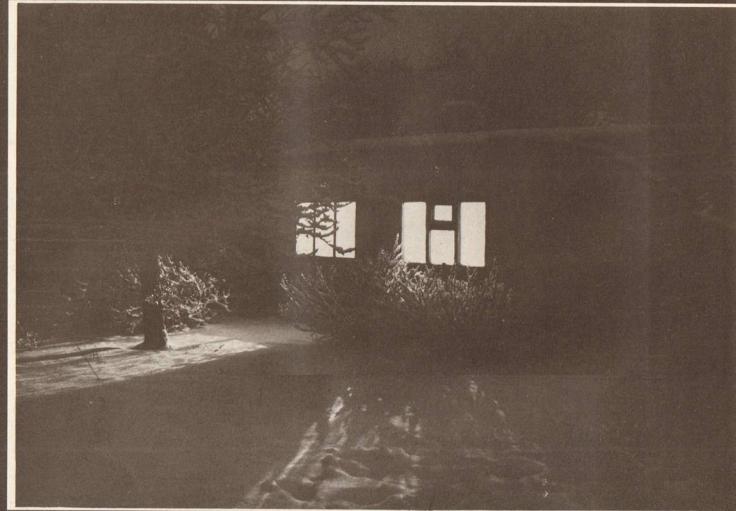
Недогромаджене життя
(Золота медаль. Вроцлав. Польща. 1993 р.)
Олег ОГОРОДНИК. Львів

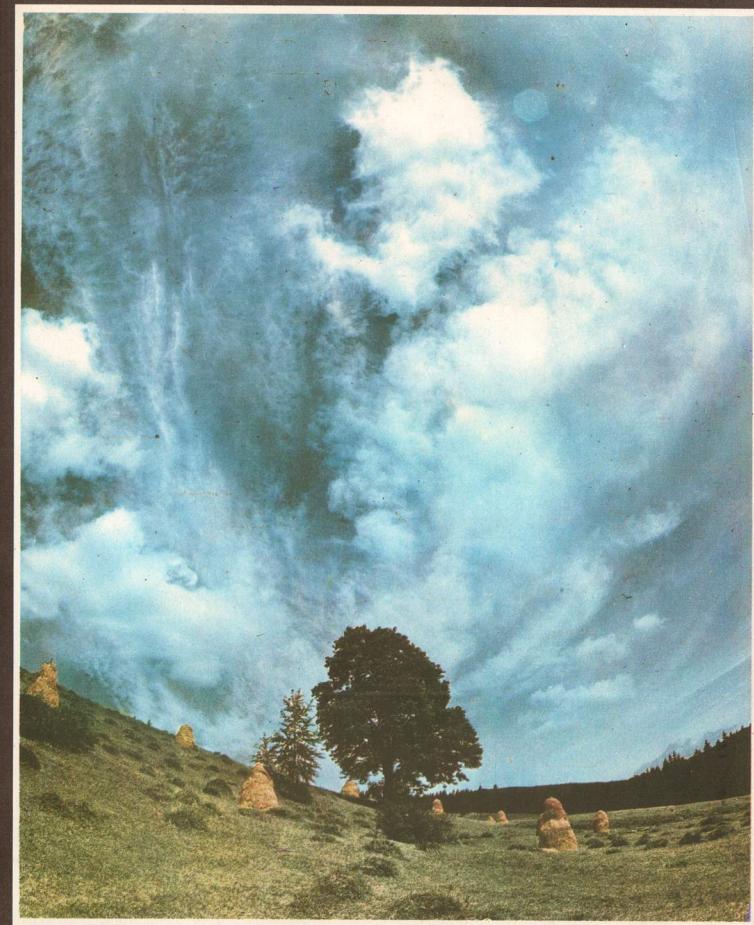
Старий приказ. Ленінський район. Миколаїв

Морська енергія. Сергій ЗОЛОТАВІН. Івано-

До світла Володимир КІСІЛЬ. Миколаїв

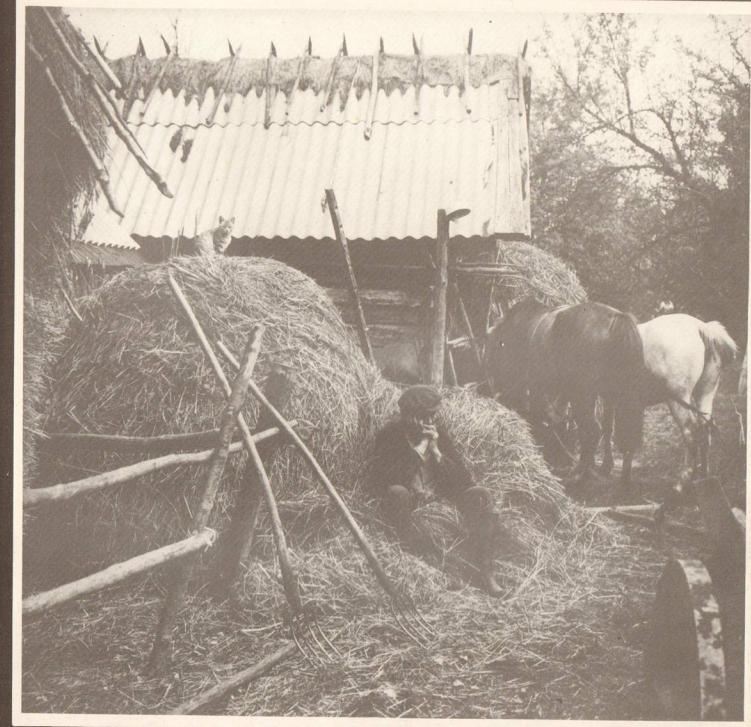

Карпатське море. Євген КОМАРОВ. Ялта

◀ Прийомна мати. Олександр ПОСТОРОНКО. Миколаїв

Настуся Борис ГОЖИЙ. Рівне

Коні, кіт, він, колесо, вила... Василь ВИТОВЩІК. Запоріжжя

Повінь. Гульніара і СМАЛЛОВА, 17 років. Уфа

РЕПЕКТ

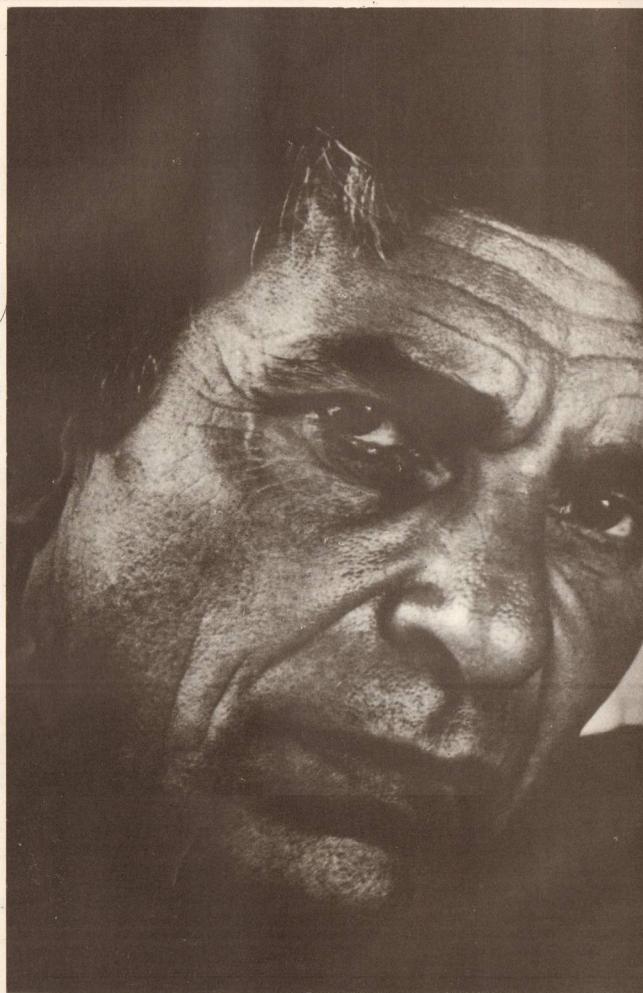
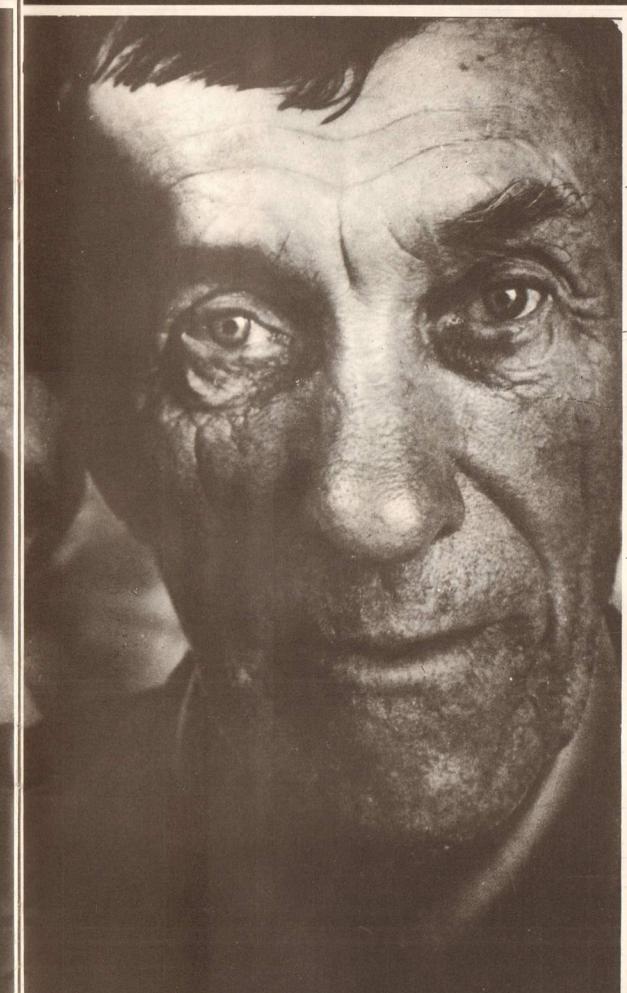

Фото Олега БУРБОВСЬКОГО. Запоріжжя

Дмитро ГЕРАСИМЧУК

... Він ступав попереду.
Важко і втомлено, наче
прожив два життя.

Він своє вже прожив, а
тепер змушений жити за
друга...

За скількох дружв він
живе... Скільки. Боже,
житті!..

Він тяжко ступав і ніс
хреста.

За ним несли труну, у
якій лежав його молод-
ший братом Іван Мі-
колайчук.

«Іване, — зшерхлі губи
говорили самі до себе, —
і тебе вже нема... Не
подемо більше до твоєї
буковинської Чортарі,
не стрінемось на кіно-
зйомках. Тебе нема, а я
хреста несусь...»

Він — Кость Петрович
(до нього лише так
звертається друз) Сте-
панков. Народний артист
України. Популярність
його не відає меж, як не
знає меж його людська
доброта, ширість, зич-
ливість.

Я не знаю, з ким
сфотографував Кость
Петрович на цьому зін-
ку. Знаю лише досте-
менно чітко: і ця людина
— хрест Костя Петро-
вича. Як і всі добри люди
Землі...

Він несе свій хрест:
Через вітри, дощі,
завірюхи — у Безсмертя!
Хрест несе...

ПОКАЯННЯ

Андрій ПАШІС. Новосибірськ.

НОВЕ ІМ'Я

ЛЮДИНА З БАГАТЬМА ОБЛИЧЧЯМИ

Михайло Левіт з Черкас любить фотографувати людей. Можливо тому, його можна назвати «людину з багатьма обличчями».

Фотограф він з 1966 року. Учасник багатьох виставок. Один з організаторів нашого клубу.

Фотограф віддає багато часу лабораторному процесу, досконало володіючи різноманітною технікою друку.

Юрій КУСИН, голова художньої ради фотоклубу «Славутич». Черкаси

ПЕРЕМОЖЦІ ДИТЯЧИХ РОБІТ

Страшно! (перша премія)

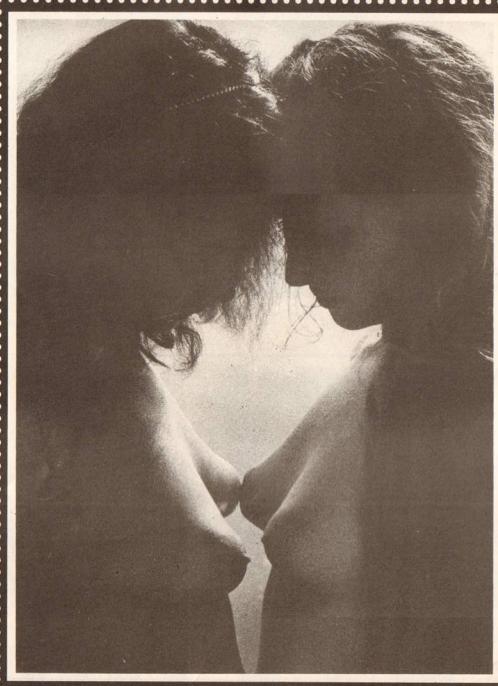
Сергій ВАНДИН. Фотоклуб «Іскра». Стаханов, Луганської обл.

Ігор СЕМЕНЧУК. Сьомий клас. Новоградівськ

Осінь (друга премія)

на ходу

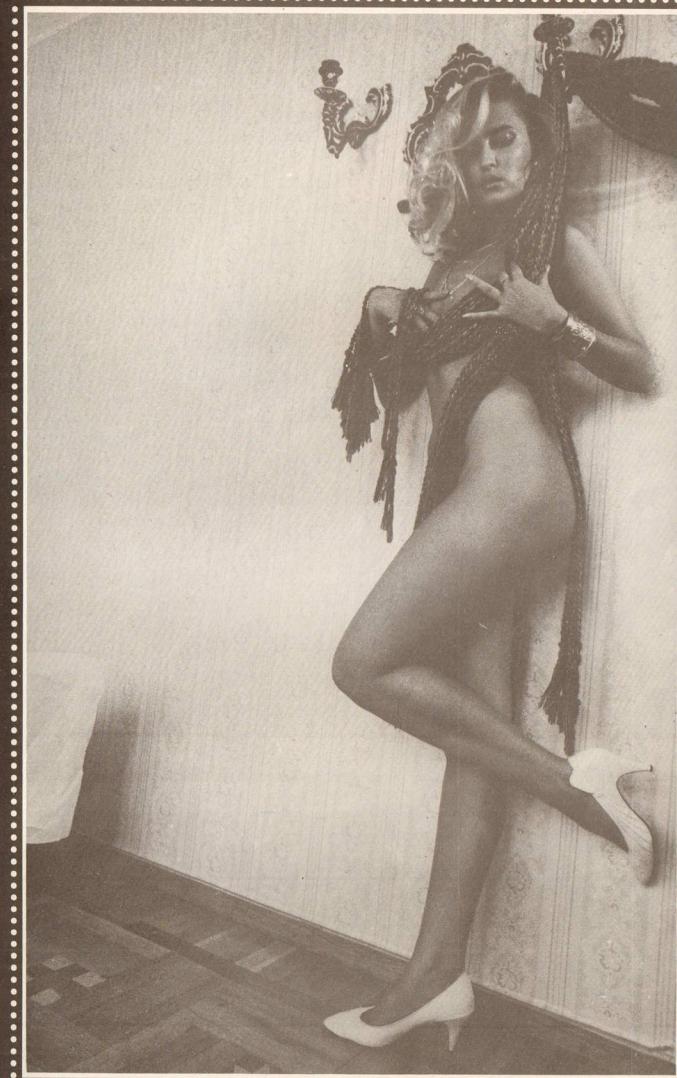

Юність

Маestro Дмитра Зюбрицького немає потреби представляти нашому читачеві. Його прекрасні роботи прикрашали і, сподівасмось, надалі прикрашатимуть сторинки «С й Т». Володар багатьох міжнародних прізів, а також медалі «Захиснику вільної Росії» (Д Зюбрицький отримав її за пам'яті події серпня 1991 року, у яких він брав безпосередню позитивну участь) досі «на коні», у творчому неспокої.

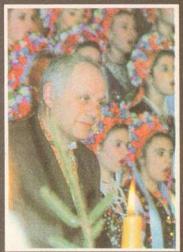
Щастливам Дмитре Андрійовичу!

Літературний оглядач «С й Т»

Манекеніца

Наукова бібліотека Львівського університету,
заснована у 1608 р., — найстарша з існуючих в наш час в Україні.

Директор наукової
бібліотеки університету —
Мирон Божко

Старовинні рукописи ►

В читальному залі

Наша адреса:
Україна, 290601, м. Львів
бул. Драгоманова, 5
Тел.: (0322) 72-90-89

Наш валютний рахунок: Наш рахунок у Львові:
р/р 260070104/001 в Державному
експортно-імпортному банку України,
відділення у Львові, МФО 325713

Наш рахунок у Львові:
р/р 003609279 в обласній дирекції
Укргосцбанку м. Львова,
МФО 325019, інд. 200002

Фото Михайла Садового

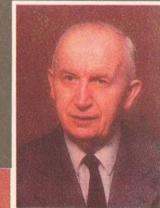
Її надбання — це:

- близько 3 млн. видань більш як 40 мовами;
- кільканадцять особистих бібліотек вченых аматорів книги, які уйшли до її фондов;
- 100 тис. рідкісних видань, серед яких — інкунабули, палеотипи, кириличні стародруки, перші і прижиттєві видання творів класиків науки і красного письменства, маловідомі карти і плани, доцензурні видання галицької періодики;
- колекція видань Біблії, здійснених у XVI-XX ст. 147 мозаїм і діалектами;
- 3 тис. рукописів Заходу і Сходу XII-XX ст., серед яких — пергаментний манускрипт XII ст. «Діяння Св.Амброзія», мініатюри якого виконані рослинними фарбами і золотом;
- комплекси документів з історії міст, старост, маєтків, підприємств, шкіл, церков Галичини XVI-XIX ст.;
- бібліотека збирає всі вітчизняні видання за тематикою навчальної та дослідницької роботи університету;
- здійснює книгообмін з відомими книгорізбрінами, академіями, вищими навчальними закладами і науковими товариствами; 170 з 360 їх партнери — осередки в 20 країнах світу;
- поєднує в своїх фондах цілісний доробок української думки і культури, зокрема — з допомогою українсько-американського фонду «Сайбр Світло», від якого одержує видання української діаспори;
- дієстас (головне через цей фонд) новітній університету з провідних галузей сучасної науки; в спеціальний читальній наукової бібліотеки — сотні видань наукової періодики США.

Фірма по експорту та імпорту книжок

Kubon und Sagner

Нойфрауе 39/41 • Postfach 34 01 08
D-80328 • München
Телефон: (089) 54 218-0
Телефакс: (089) 54 218-218
Телекс: 5 216 711 kusa d

Фірма Kubon und Sagner заснована у 1947 році у Фурт-ім-Вальд, маленькому містечку Південно-східної Баварії. Отто Загнером та Гансом Гартманном як видавництво для перекладачів і письменників літератури.

Після грошової реформи 1948 р. Kubon und Sagner перетворилася у приватну компанію, яка по розширеній наукові книжки і зосередилася на

роботі з слов'янською літературою. Пізніше в її програму по збуту увійшла література наслів язичниками мовами (угор., румун., албан., бол., мовами народів Кавказу та Середньої Азії, монг., китаїською, корейською, в етніческому).

Головне уміння фірми — це книги та журнали з усіх уманітарних, соціальних і наукових дисциплін, а також beletristika та газети.

Покупцями цієї імпортованої літератури є бібліотеки, інститути, університети, професори, докторанти, вченні, студенти, наукові осoby, які захоплюються давніми мовами (Угорщина, Австрія, Україна, Швейцарія та західні країни), а також з США та Великобританії.

Біля 1952 року ми почали теж займатися експортом німецьких книг та журналів з усіх

галузей науки у Східну та Південну Європу та Азію.

1955 році фірма перетворилася у сімейну (до того як один з братів купив купив Ото Загнера) та об'єднана під єдиним підприємством.

До 1957 року нашими головними партнерами у Східній та Південній Європі були експортні фірми з монопольними функціями (у випадку з колишнім СРСР — «Міжнародна книга» у Москві).

Головне підприємство фірми Kubon und Sagner — відомий культурним мостом між Сходом і Заходом.

Кубон und Сагнер відігравав керівну роль у породівлі слов'янською літературою не лише у Німеччині, але і у цілій західній півкулі.

По місцях локації в Українською мовою засновані філії та представництва фірми Kubon und Sagner намагаються надати розширені обсяги літературою. Таким чином, зробилися свої скромні внесок у взаєморозуміння між німецьким та українськими народами.

Die Firma KUBON UND SAGNER, München, beschreibt ihr Ziel der Zusammenarbeit auf dem Buchhandels- und Verlagssektor ein mit dem Ziele der Weiterentwicklung der auf freundschaftlichen Beziehungen basierenden Geschäftsbeziehungen zwischen Deutschland und der Ukraine.

Otto Sagner

Ліна Іванівна СТОЯНСЬКА,
директор приватно-колективного
м'ясопереробного підприємства
«СМЕРЧКИ»

Від бойні до...

«СМЕРЧКИ»

(Бориславський м'ясокомбінат)

Бик П'ятдесят — не старість, але й не малій термін для творчого розвитку підприємства, яким є Бориславський м'ясокомбінат. Організувався він на базі приватних боси «Гінза» 16 серпня 1944 року (перший начальником боса був Франц Миколайович Сас). Але ще директором з 2 вересня 1944 року працював Матвій Семенович Полов. Штат тоді нараховував понад тридцять чоловік.

Бик Настали нові часи. Колектив вирішив подати про те, як перевести підприємство на нову організацію праці. І ось у вересні 1991 року на базі м'ясокомбінату було створено приватно-колективне підприємство «Смерчка», де на сьогоднішній день працює 340 чоловік. «Смерчка» викуплена за рахунок обсягів внесків членів колективу. Його очолила Ліна Іванівна Стоянська.

Продукція «СМЕРЧКИ»

Бик «Смерчка» налагоджує прямі звязки з господарствами не тільки Львівщини, але й інших областей України. Відкрито фірмові магазини у Бориславі, Трускавці. У Турипрацює кафе, спільній магазин фермерів. В магазинах відрізняється блоніне м'ясо, ковбаси вироблені зі свинини. Приватизація дала змогу технічно оснастити підприємство. На будівництво цеху технологічної фабрикатики в очінських спорудах затрачено дев'ять тисяч мільйонів карбованців. Та найголовніше те, що люди, які тут працюють соціально захищені. Зарплату робітники отримують вчасно, стабілізувалася обстановка з постачанням продукції «Смерчка» у Бориславі та навколоїхніх містах.

Бик З 1940 року випуск м'ясопродуктів зрос більш, ніж у сорок разів. В структуру виробництва входить декілька цехів: м'ясопереробний (випускає 23 тонни за зміну), ковбасний (7,5 тонн); цех натуральних напівфабрикатів (5 тонн); цех по випуску сухих корミв тваринного походження (1,5 тонни). Особливим попитом у населення користується продукція ковбасного цеху: ковбаса «Українська смажена в бочатах».

Фото: Михаїла Садовського

ДЕРЖАВНА
ВИРОБНИЧО-ПРОЕКТНО
КОМЕРЧІЙНА ФІРМА

Михаїл Боздик Павлович —
генеральний директор

Новосад Олег Іванович —
технічний директор

Уречин Роман Михайлович —
директор по виробництву

290013 м. Львів, вул. Ак. Єфремова, 32^а

Тел.: (0322) 35-30-83, факс: (0322) 35-30-80, телетайп: 234240 «ПУСК»
Р/р 280614 Українського АК Промінвестбанку м. Львова, МФО 325633

- Якісна, своєчасна розробка і експертиза проектів промислової сфери, житл і соцкультурної та також техніко-економічні розрахунки та обґрунтування.
- Науково-технічні розрахунки в галузі будівництва та будівництва.

- Гарант надійності ділових стосунків, надання ділерських, маркетингових посередницьких і інформаційних послуг.
- Виробничість діяльність, надання послуг у галузі поліграфічних і копіювальних робіт.
- Комерційна діяльність.
- Підготовка кадрів в умовах ринкової економіки.

«ХІДЬЯ ТАК ЧАМАЛОЮСИМ?»

Мужчина показує жінці фотографію з місцевим тонуванням і пояснює:

— Це недобреяна кольорова фотографія.

Називаний щикальщими. Одне кошеня становиться у коричневий колір. Віддувачка вітає, чому однокоління кошеня. Маєтесь відлуку:

— Жінка стопував.

Жінка зігрівалася:

— Коли я тувилах, кідя вас не подряпала?

Троє молодих мужчин біля стінки.

Перший: «Це фотографії?

Другий: «Ні, це монтаж.

Перший: «Хіба так намалоюш?!

Другий: — Це так фотографуєш.

Третій: — Це — монтаж.

На тому застопілок.

На деревині півночі становиться у червоний костюм, які півні — чорнобілі.

— Півночі вирізано з кольорового

зім'ї і наскрізь на фотографію, — намалюєши нігти віддіти стик, не знайдуть «глибокодумно» продовжує,

— а потім перенеси на колір.

Погоруа подузи:

— Дівчина, якщо дому наамалювано

— колоночку, наяву кожну травинку видо.

— Но то, що у тих мазюк (при художника) відсутнє.

Мужчина підячав запиту:

— Як я намалюю?

Відповідаю:

— Іде, «Форекс» малює.

І відрізує в бік.

Глядач уважно розглядає

фотографію, знову підходить до мене:

— «Зідрак» — прізвище

художника?

— Жінка захоплюється купленою

фотографією і каже:

— Бажаю вам щекуць малювати!

Чоловік поправляє дружину:

— Ще країха писати!

□ □ □
— На якій підвіці знимаєте? — запитує глядач.
— Камера «Ото-65», — відповідає.
Глядач спішно зиркає на мене:
— Може, скажеш, що й піші у тебе но «Кодак»?

Мужчина років тридцяти п'яті зі «Смієнкою» на шиї:

— Може, самому цим зайнятися?...

□ □ □
Глядач запитує:

— Це олія?

3 несподіваних відказу:

— Та через секунду,

оготовившись, запитує його: — А ви

копієς башни фотографія?

— Башня.

— А-а-а!

□ □ □
Підходити молодий мужчина,

заявлює:

— Ви добре малюте. Сідіжки

коштую, щоб намалюватися у вас?

— Безлатно.

— Тож намалюю.

Дістють пару, малою кетку, oval

блінчики, очі, брови, домальовую довгі

вуха.

— Це ви еже знаєте...

— А здадімо я малюю те, що хочу...

□ □ □
Подивившись, мають, то однією

вертайкою жінка казалася пітому:

— Чи вони розмножують ці

фотографії, чи у них є не берут?

□ □ □
Пара літніх людей, довго

роздивлялися виставку. Висидчи,

жінка категорично заявила чоловікові:

— Відішов на поясю — замінши

цим!

□ □ □
Молоді жінки супутниці:

— Треба купувати мистецтва, а

фотографію я можу вирізати з

журналу...

(з записів фотохудожника
Євгена Комарова. Янта)

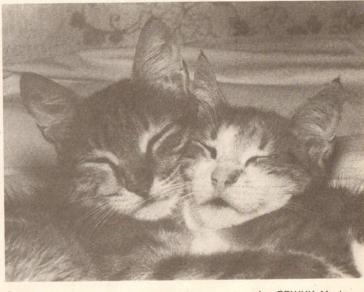

3 там-того світу...

Анатолій ХАРИКОВ. Суми

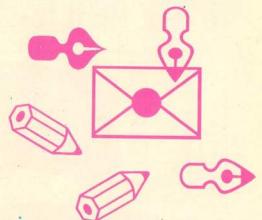
Автор невідомий

Сестри

Аля БЕЖИК. Маріуполь

«НЕ ЧУРАЙТЕСЬ ВАШИХ
ШАЖУВАЛЬНИКІВ!»

Присилайте нові світлини. Хочемо вірити в те, що успіх від Вас таки прийде!

3 Новим Роком нас привітав Роман Острівський з м. Конотоп
Тернопільської області, як, до речі, її усі попередньо називали кореспондентами.
Турбуючись долею журналу Віктор Волошин з села Кудалівка
Кримського району
Дніпропетровської області.

«Тільки не залишайтесь мене без журналу!» — розличчяє пише Ярослав Гавучак з села Стари Кутів Косівського району Івано-Франківської області.

Ярослав! Ми для того її працюємо, аби Ви, тищчи наших друзів і прихильників в Україні, в діаспорі, у всіх країнах світу були з журналом «Сіт Т»!

У Москві розпочала свою роботу творча Спілка «Фотоіскусство». Вона нараховує більше 270 фотоджурналів і фотоколективів. Серед них 60 фотографів і 11 фотоклубів з міст України. Янти, Винниці, Києва, Дніпропетровська, Феодосії, Миколаєва, Сум, Івано-Франківська, Запоріжжя... Зарах «Фотоіскусство» реалізує фотороботаль «Елгетія», який вмієс понад 200 кольорових і чорно-білих фотографій жіночої оголеної натури. До альбу увійшли роботи фотомайстрів України Д. Зюбріцького, О. Огільбії, Я. Пілубіна та інших. Ціна 23 тисяч карбованців.

...Отже, ми збиратимемо цуратися прошилувальників, ми хотимо, щоби журнал жив, ми не залишимо вас без журналу!

Ось що хотілося сказати наприкінці огляду, послуточуючись лише Вашими словами...

Відділ літератури «С і Т»

КОМПАКТНІ СЕНСАЦІЇ*

ТЕСТУВАННЯ ФОТОАПАРАТІВ З АВТОМАТИЧНИМ ФОКУСУВАННЯМ ТА ВИДОШУКАЧАМИ
у "STIFTUNG WARENTEST" (БЕРЛІН)

10

Додаткові ознаки*

Glossary

Інструкція з експлуатації

卷之三

בְּרִיאָה - יְהוָה בָּרוּךְ הוּא יְהוָה

T HDO HT

TC TC

ТОВАРИСТВО СПОЖИВАЧІВ
ОБЩЕСТВО ПОТРЕБИТЕЛЕЙ

• "TEST", 1993, №12 (публікується зі скороченнями)

Первый номер «С й Т» за 1994 год, главный редактор журнала, лауреат Государственной премии Украины им. Т.Г.Шевченко Василий Пилипюк приветствует читателей своей фирменной колонкой. Теперь она называется «Чтобы вздохнуть день».

В рубрике «История» помещены материалы: «Коломийские фотографы» (продолжение), тексты и снимки старейшими украинской фотографии Ярослава Коваля с митрополите Андреем Шептицким. Рассказывается о выставке Василия Пилипюка в Киеве, вынесиске в Одессе, семинаре-совещании Запорожье, 385-летию библиотеки Львовского университета, 85-летию Ярослава Коваля, Первом съезде СоХУ, «Буджак '93». Помещен обзор писем. Дебютируют в журнале Дмитрий Вздвижник, Михаил Левит. Читатель встретится с популярными фотографами Дмитрием Экбрином, Романом Бараном и другими. Представлены в номере фотоновеллы «Покаяние», «Украинский фотосалон».

Ну, а друзья «С й Т», конечно, не останутся без юмора...

The first number of the "L and S" in the year 1994. The editor-in-chief, T.G.Shevchenko prize winner VasylPylypiuk addresses the readers in his editorial column which from now on will be entitled: "That the day should dawn".

Under the heading "History" the following features are placed: "The photographers of Kolomyia" (continuation), the text and pictures by the elder of the Ukrainian photography Yaroslav Koval telling about the metropolitan Andrej Sheptitsky. It is reported about the exhibition of Vasyl Pylypiuk in Kyiv, the vanishing day in Odessa, the conferenital seminar in Zapozhzhia, the 385th anniversary of the Lviv university library, the 85th birthday of Yaroslav Koval, the First congress of the photo-artists of the Ukraine, "Budjak '93". Letters review department is installed. Their first debut in the magazine make Dmytro Vzdvijzhnik, Mychajlo Levit. The reader will meet popular photography experts Dmytro Zubritsky, Roman Baran, and others. In the issue are presented a short photo-story "The penitance" and "The Ukrainian photo-salon".

Well, the friends of the "L and S" will of course keep enjoying the humor section...

Die erste Nummer des "L und S" des Jahres 1994. Der Chefredakteur, ein Laureat der Prämie von T.G.Schevtschenko Vasyl Pylypiuk, begrüßt die Leser in seiner Firmenkolonne die von nun an "Damit der Tag bricht an" genannt werden wird.

In der Rubrik "Geschichte" werden die folgenden Materialien untergebracht: "Die Kolomijischen Fotografen" (Fortsetzung), die Texten und Aufnahmen vom Altesten der Ukrainischen Fotografie Jaroslav Koval über den Metropoliten Andrej Schepetitsky. Es wird über die Ausstellung von Vasyl Pylypiuk in Kyiv, den Eröffnungstag in Odessa, den Seminar-Konferenz in Zapozhzhia, Jaroslav Kovals 85. Geburtstag, den 385.Jahrestag der Bibliothek der Lwowschen Universitäts und den ersten Kongreß des Fotokunstlersverbands von Ukraine (СОФУ), "Budshake '93", berichtet. Briefeübertrag ist untergebracht. Dmytro Wzdvižnikow und Mychajlo Levit haben seine ersten Auftritte gemacht. Der Leser wird auch den populären Fotomeister Dmytro Šubitzki, Roman Baran, und anderen begegnen. Es ist in der Nummer die Fotovonelle "Die Busse", "Ukrainischen Fotosalon" untergebracht.

Und natürlich, werden die Freunde des "L und S" die Humorspalte nicht missen...

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Змущений звернутися до вас з вибаченням. Справа в тому, що до нас постійно надходять скажи про те, що передплатники, особливо закордонні, з великою запізненням отримують, а то і взагалі не отримують «Світло та Тінь». Так сталося, наприклад, з групою наших друзів — фотомітців з Миколаєва. Так стались з кількома передплатниками з діаспори.

Дорогі люди! Повірте, що наша небагаточисельна редакція робить все можливе її неможливе для цього, аби журнал вчасно приходив до вашої оселі. Та гляньте, як праце зарах пошта, як здирає з кілкісні фантастичні суми за послугу. Вже фраке нервів, аби проаналізувати їхню роботу. Все ж, незважаючи на це, ми дамо слово врегулювати що справу, таким чином, аби ви не нарікали.

Бажаємо вам снаги, щастя, здоров'я!

Редакція, редколегія журналу «С й Т»

Головний редактор
Василь ПИЛІПЮК

Редакційна колегія:
Роман БАРАН
Роман БЕЗПАЛКІВ
Мирон БОЖКО
Дмитро ГЕРАСІМЧУК
(заступник головного редактора)
Олександр ЗАСЛАВСЬКИЙ
Ярослав КОВАЛЬ
Роман ЛУБКІВСЬКИЙ
Василь МАРУСІК
Андрій НОВАКІВСЬКИЙ
Ліда ПАЛІЙ (Канада)
Йосип ПАРУБОЙЧИК
Анатолій ПОПОВ
Михайло САДОВІЙ
Олександр СОЛОВІЙ (США)

Макет та художнє оформлення:

Володимир РОКІЦЬКИЙ
Ольга БОРИСЕНКО

Засновник: Василь ПИЛІПЮК
Зареєстровано Державним
комітетом по пред. серія КП № 975

Адреса редакції:

290013, м. Львів-13, вул. Пушкіна, 5
Телефони:
34-22-62 — приймальня;
35-42-43 — заст. гол. редактора;
72-91-81 — бухгалтерія.
Факс: (032) 34-32-89
Ел. пошта: info@ls.mv.ua

Розрахунковий рахунок:
№ 001468495 в ОД АК УСБ м. Львова
МФО 325019

Комбайн друку видавництва «Гресь України» 1994
Зам. № 0414

На першій сторінці обкладинки:

Це я, люди — собаки!
Фото Василя ПИЛІПЮКА. Львів
На другій сторінці обкладинки:
Чарі лісу.
Фото Михайла КРАВЦЯ. Ялта
На четвертій сторінці обкладинки:
Пробудження.
Фото Василя ПИЛІПЮКА. Львів

студія·F

ЦЕНТР РЕКЛАМНОЇ ФОТОГРАФІЇ

рекламна фотографія для поліграфічного відтворення
створення плакатів, буклетів, іншої друкованої продукції
репортажна фотографія, зйомка ділових зустрічей та презентацій
фотозйомка творів мистецтва, репродукція живопису
наукова, технічна, макро та мікрофотографія
кольорова фотографія для документів
портролю для моделей та манекенниць
фотографія для Вас та Вашої родини
художній фотопортрет

МІНІЛАБОРАТОРІЯ «FUJI»

експрес — обробка фотоплівок
експрес — друк кольорових фотографій (9x12 см; 13x19 см)
професійний друк фотографій (до 100x150 см)
обробка слайдових пленок (процес Е-6)
в продажу фотоматеріали та супутні товари

Київ, вул. Якіра, 2-б
тел.: 213-38-58, 213-24-88

Фото: Євгенія ЗОЛОТОВА

Краси 14-29

Корпункти журналу
«Світло й Тінь»:

в Німеччині:

Rüdiger Buhl
7815 Kirchzarten
Burgerstr. 24
Tel.: 07661-3040
Olenka Martschenko
Isarriing 11-
8000 MÜNCHEN 40
GERMANY
Tel. serv.: (089) 3615473
res.: (089) 3598548

в Англії:

Andy Semeniuk
27 Eleanor Road
Stratford
LONDON E15 4AB
Tel.: 081-5190889

в Китаї:

Spirin Pavel Michailovich
Jian Gu Men Wai,
Wai Jiao Ren,
Yuan Gong Yu, 8-2-32
Beijing, CHINA
Tel.: 5324821 (serv.)
5322466 (res.)
Fax: 5324820

в США:

Alexandr Solovij
MEVA PHOTO STUDIO
825 N. Franklin Street
PHILADELPHIA, Pa 19123
USA
Tel.: 925-1066

Olha KUZMOWYCZ
SVOBODA UKRAINIAN DAILY
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
USA
Tel.: (201) 434-0237
Fax: (201) 451-5486

в Австрії:

Uljana Woloschny
Tel. serv.: 5058161
5058370
5058119
res.: 7986219

в Канаді:

Lydia Palij
29 Halford Avenue
Toronto Ontario, Canada
M6S 4G1
Tel.: (416) 762-0242

в Італії:

Grezegorz Galazka
Via G. Guinizzelli 18/B
00152 Roma
Italy
Tel.: (06) 5808045

в Польщі:

Maria i Włodzimierz Pánkow
ul. Ireny 72
05-800 Pruszków
Poland

в Україні:

Тисмениця
Івано-Франківської обл.
Tel.: 2-12-84

в Австралії:

Oresta Lenkalska
32 Grandview St.
Glenroy, Vic. 3046
AUSTRALIA
Tel.: 03-306-9725